

Lønsumsafgiften koster arbejdspladser

Af Søren Lindbo, formand for Forsikringsmæglerforeningen

Regeringens konkurrenceevnepakke skal øge beskæftigelsen, og i den sammenhæng er det ulogisk at erstatte generelle skattelettelser - med tvivlsom beskæftigelsesmæssig effekt - med afgift på løn, der har en direkte virkning på antallet af virksomheders ansatte.

Lønsumsafgiften er med Forårspakke 2.0 forøget med stigninger frem til 2021. Finanslovsaftalen for 2013 forøger selvstændigt afgiften med 225 mkr. Lønsumsafgiften er siden indførelsen anvendt som afgiftsskrue, hvor beskatningen er steget med mere end 70 % i en periode, hvor branchens samlede lønsum er faldet. Afgiftsbetalingen og stigningerne har været helt uafhængige af resultatet i virksomhederne og har derfor også været med til at forstærke virksomhedernes krise, og bidraget væsentligt til mistede arbejdspladser.

Den danske lov om afgift på løn er verdens tåbeligste skattelov, når formålet er at øge beskæftigelsen i samfundet. Hvor alle andre ønsker at nedbringe beskatningen af arbejdskraft (såvel på udbud og som her på efterspørgsel), har Danmark overset, at arbejdskraft efterspørgsel bliver brandbeskattet. Og samtidig er politikerne bibragt den opfattelse, at beskatningen bør være stigende.

Den aktuelle anledning til at kommentere på lønsumsafgiften er et bekendtgørelsesforslag, hvor regeringen ønsker at hente et yderligere provenu ved nedsættelse af erhvervsstøtteordningerne og samtidig straffe bankerne for det påståede medansvar for den finansielle krise. Men derved straffer man også alle andre som berettiget eller uberettiget betragtes som finansielle virksomheder. Politisk korrekte udtryk som "justering og nedsættelse af erhvervsstøtteordningerne" dækker i det aktuelle tilfælde over en afgiftsstigning på løn, hvilket er det samme som skat på arbejdspladser.

Det andet formål med bekendtgørelsesforslaget: At skabe klarere regler og færre tvister - opnås heller ikke. Forløbet omkring gennemførelsen af finanslovsforslaget er foruroligende og giver grund til bekymring for regeringens håndtering af konkurrenceevnetiltag.

Beslutningsgrundlaget er ikke godt nok, forudsætningerne er ikke i orden og høringsprocessen blev ikke respekteret – typiske kendetegn for lovsjusk - og nu verserer der rygter om, at regeringen vil fortsætte ad samme vej.

Når der under bombing af militære mål ved et uheld opstår civile tab, så taler vi om "collateral damage". Det er utilsigtede skadesvirkninger på uskyldige ofre. Medlemmerne af Forsikringsmæglerforeningen (FMF) er sammen med IT-virksomheder og infrastrukturvirksomheder gode eksempler på en sådan "collateral damage". Beregninger viser, at FMF's med-

lemmer vil blive ramt af afgiftsforøgelser på over 50 % ved den foreslåede model – og samme aktivitet vil blive belagt med såvel moms som lønsumsafgift. Dette har næppe været politisk tilsigtet. Djævelen ligger i detaljen, og der er udtalt behov for at arbejde med detaljen i denne komplicerede lovgivning.

Regeringen har lagt vægt på, at afgiftsstigningen på lønsum rammer erhvervsvirksomhed, som enten ikke - eller kun i ringe omfang - er omfattet af international konkurrence. Den forudsætning holder heller ikke for så vidt angår forsikringsmæglerne. Når vindparker og infrastruktur i øvrigt skadesforsikres, skal mægleropgaven i udbud. Og den kan løses fra Berlin, New York eller København uden problemer. Forsikringsmæglerne er i benhård global konkurrence, og der er mig bekendt kun to lande på kloden, som har lønsumsafgift; Danmark og Frankrig – og i Frankrig betaler man ikke både moms og afgift samtidigt. Det vil flytte forretning ud af Danmark til skade for know how, beskæftigelse og skattegrundlag herhjemme.

På den baggrund har forløbet om bekendtgørelsen været forstemmende. Ultimo 2012 var det ikke alle høringsberettigede, som fik det daværende forslag i høring. FMF klagede og fik tilsagn fra Skatteministeriet om, at alle høringsberettigede ville få fremtidige forslag i høring med respekt for, at høringsfristen skal give mulighed for udarbejdelse af et seriøst hørings svar. Det betyder i praksis min. fire uger.

Det var derfor med stor undren, at vi erfarede, at et nyt udkast til bekendtgørelse vedrørende lønsum kun blev sendt i høring hos Finansrådet. Da vi og andre klagede, blev forslaget sendt i høring onsdag den 13/2 2013 midt i vinterferien - med frist den efterfølgende mandag. Altså i praksis tre feriedage til et kompliceret forslag. Og stadig kun udsendt til nogle få af de høringsberettigede. Begrundelsen er helt forstemmende; "Undskyld den korte frist, men der er bestilt tid hos trykkeriet". Trykkeriets produktionsplan er altså vigtigere end retssikkerheden?

Alt i alt et uskønt forløb, som kalder på genovervejelse.